

A woman with long, dark hair and dark lipstick is looking over her shoulder. She is wearing a black leather jacket over a white top. The background is dark.

DE EREZONDE
AAD VLAG

THRILLER

1

‘Doelwit geëlimineerd,’ klonk zijn zachte stem waarin een ondertoon van triomf duidelijk hoorbaar was. Veel te hoorbaar naar zijn eigen zin.

‘Dat weet ik,’ klonk het emotioneel door de headset die hij altijd droeg als hij zich in zijn veilige, geheel van de buitenwereld afgeschermd kamer bevond.

‘Dat weet je?’

‘Natuurlijk. Ik heb je opgeleid om mijn netwerk over te nemen en samen opdrachten uit te voeren. Dat betekent dat we van elkaar afhankelijk worden. Denk je dat ik dat dan niet zou monitoren?’

‘Ik begrijp het. Dat weet je ook dat alles soepel en zonder problemen is verlopen.’

‘Waarom heb je eerst zijn knieën en handen met een 22 meerdere keren doorboord?’

De stilte die viel leek veel langer te duren dan de tien seconden die de jongeman nodig had om de nieuwe situatie te begrijpen. Vijf seconden om wederom te beseffen dat zijn gesprekspartner met geen mogelijkheid te vergelijken was met de normale gemiddelde mens. De andere vijf werden ingenomen door het afspelen van de film van zijn laatste twee levensjaren.

‘Waarom?’ klonk het monotoon, waarbij er geen enkele stemverheffing plaatsvond. Een stemverheffing die hij had verwacht en het ontbreken daarvan deed een rilling over zijn rug lopen. Het besef dat hij zich in zijn safaroom bevond waarvan hij zeker wist dat niemand op de hoogte was van het bestaan ervan, ook zijn leermeester niet, maakte hem iets rustiger.

‘Ik wilde hem eerst uithoren.’

‘Dat was je taak niet.’

‘Het had een centrale plaats in het kartel en ik wilde wat meer info. Info die wij zouden kunnen gebruiken. Ik wilde indruk op je maken.’

‘Door je niet aan de opdracht te houden?’

‘Ik heb de opdracht uitgevoerd.’

‘In ieder geval heb je met deze actie mij iets laten zien,’ klonk het na een korte aarzeling.

‘Wat dan,’ vroeg hij terwijl zijn zelfvertrouwen weer iets toenam.

‘Dat ik gefaald heb in mijn keuze voor mijn partner en uiteindelijke opvolger en dat is iets wat ik mijzelf kwalijk neem. Zeer kwalijk.’

‘Maar die ondervraging was toch geen fout? Ik bedoel, de eliminatie zou hoe dan ook worden uitgevoerd, ik wilde alleen maar een bonus. Goed, dat was dan misschien een fout, maar die fout zal ik nooit meer maken, dat is een zekerheid.’

Een paar duizend kilometer bij hem vandaan werd een tweede telefoon ter hand genomen. Een vinger bleef boven het scherm hangen op de specifieke plaats waarbij door een contact een voorgeprogrammeerd sms-je zou worden verzonden. Hij nam nog de moeite om een laatste mededeling aan zijn veel jongere partner te doen.

‘Het was niet je enige fout Hans,’

‘Wat bedoelt u?’ klonk het weer onzeker, nu de leermeester zijn voornaam gebruikte.

‘Je hebt nooit de speciale telefoon gecontroleerd die ik je heb gegeven. De telefoon die een speciale veilige verbinding met de mijne zou maken. De telefoon die je nu dus gebruikt.’

Hoewel de temperatuur in de saferoom door een geavanceerd climate control systeem precies op een voor hem aangename 22 graden werd gehouden, kreeg de jongeman het opeens ijskoud. Een rilling van angst liep over zijn rug toen hij de strekking van de woorden van zijn leermeester begreep. Zijn leermeester die hij als het ware had aanbeden vanwege zijn scherpe verstand en zijn totale afwezigheid van enig geweten, net zoals bij hem.

Voordat hij kon reageren maakte de vinger van de leermeester contact met de telefoon en werd de sms verzonden. In de telefoon van zijn partner kwam het bericht binnen en zorgde via een speciale chip dat het signaal herkend werd als de dodemansopdracht waarvoor de telefoon eigenlijk was gemaakt.

De gevolgen waren desastreus. De zorgvuldig geprepareerde lading semtex explodeerde terwijl de telefoon in de schoot van de jongeman lag.

Hij stierf niet alleen, hij hield eenvoudig op te bestaan.

De leermeester borg met spijt in zijn hart zijn instrumenten op in de geheime bodem van zijn kleine aluminium attachékoffer en verliet het hotel. Twee blokken verder liep hij het stamcafé binnen dat hij in deze uithoek van de wereld had gekozen. Hij was toe aan zijn speciale alcoholzonde zoals hij het omschreef. Het was een zwakheid die hij zichzelf gunde...

Twee jaar daarvoor...

Verdrietig drukte ze op de bel van het vergane landhuis dat zijn gloriejaren had beleefd in een tijd die geen levend mens zich kon heugen. Verdrietig, omdat ze besepte dat dit het laatste bezoek betekende aan de man die voor haar de belangrijkste persoon in haar dertigjarige leven was geweest. Dromerig keek ze om zich heen naar de overal zichtbare vergane glorie. De stenen van de korte oprijlaan waren bijna niet zichtbaar meer door de overwoekering van gras en onkruid. De voortuin was zelf een pure natuurtuin, zoals haar broer meer dan tien jaar geleden spottend had opgemerkt. Ze herinnerde zich nog dat ze op dat moment verlangde naar de periode dat ze nog een lichamelijke overmacht had op haar vier jaar jongere broer die haar sarrend aankeek.

Randy had hem een ongevoelig stompzinnig stuk onbenul genoemd, een term die voor haar de laagste klassering betekende die ze aan iemand gaf. Het was de laatste keer dat haar broer op bezoek ging bij haar grootvader en ze kon zich herinneren dat vanaf toen ook haar bezoeken aan de oude man veranderden.

De verhalen die hij graag vertelde werden anders van aard en gingen steeds meer over de geschiedenis van hun familie. Ze merkte dat ze er in meegezogen werd en hing iedere week bij haar vaste bezoeken aan de lippen van de oude man die zij zag als de meest intelligente persoon die ze kende in haar jonge leven.

Een maand geleden echter had ze van hem te horen gekregen dat zijn jarenlange strijd tegen de verwoestende botkanker verloren was. Hij had haar verzocht hem een langere periode niet meer te bezoeken. Vol onbegrip had ze hem aangekeken. Het daarop volgende gesprek stond in haar geheugen gegrift en was nog steeds even helder als onbegrijpelijk.

‘Maar opie,’ had ze tegengestribbeld, zijn koosnaampje gebruikend. ‘Waarom in godsnaam? Ik wil juist nu bij je zijn en hoe je je voelt en hoe je eruit ziet maakt mij geen moer uit.’

‘Weet ik lieverd,’ had de oude man met een troebele blik in zijn ogen geantwoord. ‘Ik wil wat voorbereiden en daar heb ik een paar weken voor nodig.’

‘Voorbereiden, op...? Ehh ik bedoel...’

‘Niet op de dood lieverd, daar heb ik al jaren geleden vrede mee gesloten. Het enige waar ik mij druk om maak is de uitvoering van mijn laatste taak.’

‘Welke taak dan?’

‘Dat kan ik je nu nog niet vertellen, het zou je oordeel beïnvloeden.’

‘Oordeel? Ik oordeel nooit over jouw zaken opie, dat weet je best.’

‘Juist daarom. Ik heb een laatste taak en dat is om jou voor te bereiden. Vraag nu niet verder, dat kost mij teveel energie. Energie die ik hard nodig heb om alles wat ik in mijn hoofd heb uitgewerkt op papier te zetten voor jou.’

‘Voor mij?’

‘Ja, het wordt mijn laatste taak om jou je levensopdracht te geven en je daarop voor te bereiden. Ga nu alsjeblieft en vraag niets meer.’

De oude man had zijn ogen gesloten en gaf met een handbeweging aan dat ze de kamer moest verlaten. Vol tegenstrijdige emoties greep ze de hand van de oude man, kuste deze en verliet de slaapkamer, haar ogen vol tranen. Dat was een maand geleden...

‘Duidelijk. Nog iemand?’ vroeg Jack, die voelde dat de stemming was omgeslagen van ongeloof naar woede.

‘Ja ik. Ron Surtees, beleidsmedewerker en directieadviseur. Twee vragen. Waarom ik en die vraag geldt denk ik voor iedereen hier. Een dan natuurlijk een tweede vraag: wie denken jullie verdomme wel dat jullie zijn? Dit bedrijf bestaat al meer dan vijftig jaar, zit goed in elkaar en heeft zo ongeveer het beste personeel dat je je maar kunt voorstellen.’

Er ging een instemmend gemompel door de zaal. Jack wilde gaan staan, maar een korte handbeweging van zijn vader deed hem terugzakken op zijn stoel. Met een tweede korte armbeweging temperde Jeff het geroezemoes meteen en viel er weer die ongemakkelijke stilte, waar alleen de heerser van WI geen last van scheen te hebben. Na een halve minuut te hebben gewacht, richtte hij zich tot de aanwezigen.

‘Waarom u Ron Surtees is zo duidelijk dat het stellen van die vraag een bevestiging is van de juistheid van onze beslissing u niet in de organisatie op te nemen. Maar ik ben een welwillend mens en zal het u duidelijk maken. U heeft dit eigenlijk geheel zelf in werking gezet. U adviseerde de directie voor die idiote bedrijfsuitbreidingen in het verleden. U adviseerde de directie tot de desastreuze beursgang waarmee de weg naar de ondergang werd ingeslagen. U had eveneens net als de vorige spreker moeten voorzien dat het bedrijf een prooi zou worden voor bedrijven zoals het onze. U heeft de afgelopen tien jaar geen enkel congres over bedrijfsvoering bezocht, kortom u onderhield uw toch al niet al te grote kennis niet. Een kind zou weten op wat voor niveau u opereert in een mondiaal bedrijf. U had ook uw eigen falen niet in de gaten en vond dus ook, arrogant genoeg, dat u uw kennis en vaardigheden aan het nieuwe bedrijf ter beschikking moest gaan stellen. Geen interesse dus. Vraag één genoeg beantwoord?’

De volledig lamgeslagen Surtees kon deze publieke vernedering moeilijk doorstaan, zeker omdat hij in een flits inzag dat Jeff Wooddruf volkomen gelijk had. Gebroken kon hij enkel bevestigend knikken.

‘Uw tweede vraag, moet ik daar ook nog tijd aan besteden?’

Nu een ontkennend nee schudden.

‘Nog meer personen die een verklaring willen van de hier genomen maatregelen?’ vroeg Jeff de map ophoudend.

Er kwam geen enkele reactie meer.

‘De komende procedure gaat als volgt,’ nam Jack het gesprek weer over van zijn vader.

Jullie verlaten zo dadelijk deze vergaderzaal en ruimen direct jullie werkplek op. Het is niet toegestaan jullie computers nog een keer opnieuw op te starten, de autorisaties daarvoor zijn sowieso vanmorgen al ingetrokken. Eventuele persoonlijke zaken op jullie computers worden beschouwd als eigendom van het bedrijf. Jullie hadden geen toestemming om daar de computers voor te gebruiken. De aanwezige data zal niet worden bewaard en wordt op dit moment gewist. Daarna leveren jullie je pasjes in bij de beveiliging en verlaten direct het pand. Onnodig om te zeggen dat ook alle autorisaties van die pasjes zijn ingetrokken.

Om jullie tegemoet te treden heeft mijn vader besloten iedereen twee maanden salaris uit te keren. Het bedrag wordt vandaag nog naar jullie salarisrekeningen overgemaakt. Zie dat als een daad van goede wil, want contractueel was WI daar niet toe verplicht. Dat was het. U kunt nu de zaal verlaten.’

Hij keek naar de lamgeslagen aanwezigen die zwijgend de zaal verlieten. De woede was bijna voelbaar en hij had het gevoel dat enkel die toezegging van extra salaris een aantal van hen belette vader en zoon fysiek aan te vallen.

Nadat het laatste personeelslid de vergaderzaal verlaten had keek Jack naar zijn vader.

‘Dat ging soepel.’

‘Inderdaad. Laten we direct naar de vijfde gaan, met die mensen kunnen we verder.’

‘Wat is jouw werkelijke naam?’ klonk het nu op hardere toon.

‘Claire Wilhelmina Dawson.’

‘Weet je wat hier achter mij op de tafel ligt Claire Dawson? Een handdoek met daarnaast een aangesloten tuinslang, de moderne methode van waterboarding. Een gasmasker eenvoudig en beangstigend effectief. Als laatste een snoeischaar. Middeleeuws, dus blijvende schade. Welke zal het worden? Modern, effectief of middeleeuws? Begrijp je me?’

Geen antwoord.

‘Ik heb de hele dag de tijd. Ik ben echter geen scherpzinnige ondervrager die met psychologische spelletjes de antwoorden krijgt die hij wil hebben. Bij mij is het simpeler, ik vraag en jij geeft antwoord. Dat antwoord zal daarna worden gecontroleerd, je blijft hoe dan ook nog even langer mijn gast. Je moet mij geloven als ik je zeg dat ik dit liever niet doe. Ik zou het zonde vinden om bijvoorbeeld die snoeischaar in dat mooie gezicht van jou te zetten, dat is absoluut mijn bedoeling niet, maar ik zou ook geen moment aarzelen als ik dacht dat het noodzakelijk zou zijn.’

‘Dus, nog een laatste keer de vraag hoe jou echte naam luidt.’

‘Jezus man, ik zeg je toch Claire Wilhelmina Dawson.’

Ze hoorde een diepe zucht en daarna gerommel in de hoek van de kamer. Het angstzweet brak haar uit. Ze voelde het met straaltes over haar rug lopen.

Voor Jessica ook maar iets kon doen en aan verzet denken was met een geroutineerde beweging het gasmasker over haar hoofd getrokken. Ze voelde dat de kunststof banden van het masker extra werden aangetrokken. De scherpe lucht van het rubber maakte dat ze bijna moest kotsen, of was dat van de angst? De paniek sloeg toe en ze gilte het uit.

‘Af af, doe in godsnaam dat ding af.’

‘Wat is je werkelijke naam?’

‘Dat weet je al, doe af dat ding.’

Vecht tegen de paniek, haal adem vanuit je onderbuik. Een simpel trucje dat haar tijdens haar opleiding was geleerd. Paniek is het slechtste wat je maar kan overkomen. Door diep uit je

onderbuik adem te halen, wordt de paniek altijd minder, zo hoorde ze nog de stem van haar instructeur waarbij haar grootvader op de achtergrond instemmend had geknikt. Ook nu hielp het en werd ze rustig, ondanks het feit dat het masker een aantal schakelingen bij haar over had gehaald die haar op het randje van een zenuwinzinking hadden gebracht.

‘Het masker is enkel op je hoofd gezet. Het sluit volledig de lucht in de omgeving af. Je bent alleen Claire, helemaal alleen. Alleen met mij en met je masker. De aansluiting van het masker bepaalt dat je nog kunt ademen. Je masker is jouw overleving. Ik heb de slang die aan de aansluiting zit in mijn hand en kan die afsluiten wanneer ik wil.

Ik bepaal of jij nog kunt ademen, of je nog kunt doorleven. Niemand anders, alleen ik. Je weet wat ik wil. Geef je eigen naam en je zult leven. Blijf je volharden in Claire Dawson, dan gebeurt er dit. Tegelijkertijd sloot hij met zijn hand de opening van de slang volledig af. Jessica kronkelde volledig in paniek in haar riemen, maar die gaven geen millimeter mee. Ze probeerde diep adem te halen wat enkel tot gevolg had dat het masker nog strakker tegen haar gezicht werd gezogen. Na een halve minuut die wel een eeuwigheid leek te duren werd de luchtstroom weer voor haar geopend. Hijgend en piepend kwam haar ademhaling weer op gang.

‘Tedere keer vijftien seconden langer. Je kunt dus zelf uitrekenen hoelang het duurt voordat je stikt. Een gemiddeld fit persoon kan zijn adem hoogstens anderhalve minuut inhouden. Je zal het niet geloven, maar het wereldrecord ligt ergens rond de zeventien minuten. Jij zit daar ergens tussenin. Ga maar eens rekenen hoeveel tijd je nog hebt. Wat is je echte naam?’

Toen Jessica geen antwoord gaf hield de man de slang vijfenveertig seconden dicht. Het waren de ergste seconden uit het leven van Jessica. Toch hield ze vol. Het feit dat hij de bivakmuts ophield en hij zo zijn identiteit niet aan haar wilde prijsgeven gaf haar het idee dat hij haar uiteindelijk niet zou vermoorden. Die

wetenschap deed haar volhouden, maar maakte de angst niet minder, integendeel zelfs.

‘Wat is je echte naam,’ klonk de bekende vraag in haar oren, waarna de slang een minuut werd afgesloten.

Net op het moment dat Jessica vreesde dat de angst en het verschrikkelijke gevoel te zullen stikken het zouden winnen van haar vastberadenheid, veranderde de situatie totaal. Met een klap werd de deur achter haar geopend en schoot een figuur naar binnen die zich met een snelheid die je niet van iemand met zijn postuur zou verwachten, op de man in het zwart dook.

Haar ondervrager leek een ogenblik uit zijn evenwicht gebracht, maar herstelde zich enorm snel. Met een soepelheid die Jessica nog nooit bij een levend wezen had gezien ontworstelde hij zich uit de greep van zijn enorme tegenstander en vergrootte razendsnel de afstand tussen hen beiden.

‘Nee maar, mijn vriend Risolli. Jij hebt de hufterige eigenschap op te duiken op plaatsen waar je geen moer te zoeken hebt en op tijden dat je eigenlijk braaf in je mand hoort te liggen en de bevelen van je eigenaar dient af te wachten.’

‘Zolang ik jou kan dwarszitten Russ, blijf ik uit mijn mand komen,’ beet Risolli hem toe.

Jessica begreep dat haar ontvoerder de regelaar Russ Milton moest zijn. Ze gaf nu geen cent meer voor haar leven mocht Risolli niet tegen hem zijn opgewassen. Op dat punt kreeg ze grote angstige twijfels bij de volgende woorden van de regelaar.

‘Dit is de derde keer Risolli. De eerste keer was de schade een gebroken pols. De tweede een aantal gebroken ribben, een ontwrichte schouder als ik het mij goed herinner nog als extraatje een verbrijzelde enkel. Dat je nog zo goed kunt bewegen, je krijgt mijn complimenten.’

‘Dat is het laatste wat ik van jou nodig heb, stuk verdriet.’

‘De derde keer. De derde keer en het zal je laatste zijn Risolli. Je weet dat je tegen mij geen schijn van kans hebt...’

‘Dat is zeker zo, daarom krijg je dit...’